

MAJBRIIT RAVNHOLT CRAMER

SANJATEGNET

FACET

Prolog

Nelia standsede foran døren til rigsforstander Taris soverum. Musklerne i benene brændte, og under tøjet klistrede huden af fugt. Forpustet tog hun sig til siden og fik styr på sit åndedræt, før hun bankede på.

“Træd ind,” lød rigsforstanderens stemme efterfulgt af et host.

Nelia listede døren op og blev mødt af en tung sovekammerluft. Gardinerne var delvist trukket for vinduerne, så der sivede striber af dagslys ind. Rigsforstanderen sad i sengen med en stabel puder i ryggen. Han havde natskjorte og sovehue på. Brynene stod ud fra panden som små horn, der gav Nelia indre billeder af gammelgeden derhjemme.

Hun nejede med øjnene i gulvet. “Rigsforstanderen har sendt bud efter mig.”

“Det var du længe om.”

“Jeg løb, så hurtigt jeg kunne, Herre.”

Han brummede misfornøjet, men viftede med en hånd som for at vise, han lod det passere. “Evnen har afsløret sig i dig, har jeg hørt. Man kalder dig Nelia Den Store nu. Du kan flytte livskraften fra naturen ind i mennesker og helbrede dem.”

Nelia holdt hagen ned mod brystet for at skjule sit smil. “Giv mig en hvilken som helst plante, og jeg kan kurere rigsforstanderen på et øjeblik.”

“Ser jeg syg ud?”

“Nej, jeg ...” Varmen prikkede i Nelias kinder, da hun

forlegent kiggede op. “Om forladelse. Rigsforstanderen er sengeliggende. Jeg troede, han var utilpas.”

“Jeg fejler ingenting,” sagde han, slog uldtæppet til side og skød benene ud over sengekanten.

Nelia turde ikke spørge, hvad han ønskede af hende, hvis ikke helbredelse. Sengen knagede, da han rejste sig fra den. Han skridtede over gulvet på bare tæer og stillede sig foran hende.

“Hvad ser du, når du betragter mig?” spurgte han og bredte armene ud. Bevægelsen fik natskjorten til at krybe op om lårene.

Nelia flyttede beklemt på fødderne. “Revles mægtigste mand, Herre. Under kongen, naturligvis.”

“Jeg er blevet gammel, og jeg bryder mig ikke om det. Du skal gøre mig ung igen og sørge for, det forbliver sådan.”

Et øjeblik troede Nelia, at han lavede sjov med hende, men hun sporede ingen morskab i hans træk og kiggede måbende på ham. “Min evne giver mig kraften til at helbrede sygdom, ikke til at skabe evigt liv.”

“Er du ikke den stærkeste sanja i Revle?” spurgte han, stram i ansigtet.

“Jo, men ...”

“Du har en søn, ikke sandt?”

Nelia nikkede.

“Hvad hedder han?”

“Lusian,” svarede hun forvirret.

“Hvad ville du gøre, hvis Lusian pludselig omkom?”

“Det ... det ved jeg ikke.”

“Jeg tror, du ville flytte naturens liv ind i drengens legeme og prøve at genoplive ham.”

“Aldrig.” Hun rystede bestemt på hovedet. “Kun døds-guden holder den magt, Herre.”

“Uanset hvad du selv mener at være i stand til, forlanger jeg, at du med dine kræfter forsøger at holde døden fra min dør.”

“Hvis jeg bruger evnen mod gudernes vilje, overtager den mig.”

“Er dit liv vigtigere end mit? Er din søns måske?”

“Naturligvis ikke, men jeg ... jeg ...” Nelia så sig omkring i sovekammeret efter en vej ud af det her. På en høj og smal kommode med mange skuffer lå rigsforstanderens embedskæde. Den glimtede i solstrålen fra den nærmeste gardinsprække og gav hende en idé.

“Hvad?” spurgte rigsforstanderen.

Men Nelia kunne ikke få sig selv til at formulere den vanhellige tanke, som var slået ned i hende, så hun tav og fremtvang et beklagende smil.

“Den groveste mangel på respekt,” fnøs rigsforstanderen og trampede hen til en polstret lænestol ved ydervæggen. Han satte sig så hårdt i den, at fjedrene hvinede. “Lusian, siger du? Ulykker sker jo, og særligt for små uforsigtige drenge.”

Panikken løftede sig op igennem Nelias svælg og skubbede de ord ud over læberne, som hun havde holdt tilbage lige før. “Jeg kan ikke forhindre døden i at komme, men jeg kan fremstille en nøgle til Sandregias porte, så rigsforstanderen går fri af prøvemesteren og får direkte adgang til efterlivet. Rigsforstanderen skal bære nøglen om halsen, som han bærer embedskæden. Det eneste, jeg behøver, er lårbensknoglen fra en ko og et redskab til at snitte i ben med.”

Rigsforstanderen kneb øjnene sammen til to smalle sprækker. Han sagde ikke noget, men lod de tavse sekunder larme i rummet. Nelia fortrød, hun havde løjet. Hvad ville der ske, hvis han gennemskuede hende? Da det ban-

kede på døren udefra, slugte hun et gisp.

“Træd ind,” råbte rigsforstanderen og rettede ryggen i stolen.

Døren svingede op og afslørede Øversten ude på gangen. Synet af hende masede luften ud af Nelias lunger. Havde der eksisteret en chance for, at hun ville være sluppet godt fra det her, var den lige forsvundet.

“Jeg ser, at rigsforstanderen har besøg. Jeg vender tilbage senere,” sagde Øversten. Hun var klædt i den mørkeblå kåbe med bjørnepels, som kun helligdommens overhoved bar. Kåben var tilsølet af slud og så lang, at den nåede fødderne.

“Nej, kom ind. Jeg må vide, om Nelia forsøger at narre mig,” sagde rigsforstanderen.

Øversten nikkede og trak en parfumeret duft af røgelse med sig ind over tærsklen. Hun bevægede sig haltende frem gennem soverummet, som om hun havde ondt, men ansigtet var som altid lukket og afslørede ingen følelser.

Nelia knyttede hænderne og koncentrerede sig om sit åndedræt. Øversten nikkede kort til hende.

“Du kender Nelia?” spurgte rigsforstanderen.

“Jeg kender alle sanja,” svarede Øversten.

“Hende her vil skære mig en nøgle af koben, som kan åbne portene til Sandregia, når jeg dør.”

“Jeg ser,” sagde Øversten.

Nelia skottede over mod rigsforstanderen, der rykkede ud på kanten af stolesædet. Han kiggede afventende op på helligdommens overhoved. Da hun ikke sagde mere, prustede han utålmodigt ud gennem næsen. “Kan Nelia gøre det, eller kan hun ikke?”

“Det kan hun ikke,” sagde Øversten og skiftede vægten på benet, så et stykke af anklen et kort øjeblik lå blottet under kåbens kant.

Nelia glippede med øjnene. Huden på Øverstens ben var sort. Helligdommens overhoved var blevet bidt af en talt og havde fået sortsyge. Men det lod ikke til, at rigsforstanderen bemærkede det. Han sprang op fra sin siddeplads med en hidsighed, der fik Nelia til at hoppe.

“Du har løjet for mig,” hvæsedes han og trykkede en finger ind i hendes brystkasse.

Blodet dunkede i Nelias tindinger og skabte en susende lyd for ørerne. “Jeg ... jeg kan forklare,” stammede hun.

“Spar dig. Du er en død sanja.”

“Jeg har valgt en anden end Nelia til at skære nøglerne.”

Nelia blinkede, usikker på om hun hørte rigtigt.

Rigsforstanderen flyttede hovedet over mod Øversten i et ryk. “Hvad?” snerrede han.

“Den Største Skaber viste sig for mig i et syn i nat,” svarede Øversten roligt. “Rigsforstanderen sammen med resten af kongefamilien og alle sanja skal have en nøgle til Sandregia. Det bliver en indviet smykkemager, der gennem en åndelig ceremoni får kræfterne til at omdanne koens knogle. Knoglen forvandles til Den Største Skabers lårben, og det er heraf, nøglerne skal fremstilles.”

Vreden i rigsforstanderens mine blev til irritation. “Kunne du ikke straks have sagt det?”

Øversten holdt ansigtet neutralt og undlod at svare.

“Jeg forventer mit eksemplar af nøglen leveret til mig senest i morgen.”

“Naturligvis.”

“Godt. Og gå så. Du har travlt.” Rigsforstanderen fejede Øversten af sted med hænderne. Hun haltede ud gennem soverummet med et enkelt afkrævende blik på Nelia, der stirrede vantro efter hende.

Normalt fandtes der ingen helbredelse mod sortsyge, men Nelia kunne med sin evne som den eneste i riget ku-

rere tilstanden. Øversten vidste det og var tilsyneladende villig til at basere en del af helligdommen på Nelias løgn for selv at overleve.

Rigsforstanderen søgte tilbage i sengen og fandt sig til rette i puderne, hvor han nikkede for sig selv med en veltilfreds mumlen. “Særligt udvalgt af guderne til at træde direkte ind i Sandregia.”

Nelia rømmede sig. “Er der andet, rigsforstanderen ønsker af mig?”

Han flyttede øjnene hen på hende med et udtryk i ansigtet, som om han havde glemt, at hun stod der. “Nej. Du kan gå.”

Nelia nejede og forlod soverummet med en tung knude i maven. Hun gik ustraffet herfra, men hvad ville der ske, når rigsforstanderen vænnede sig til tanken om nøglen og indså, at han stadig skulle dø?

Inderst inde vidste Nelia det allerede. Han ville sende bud efter hende igen.

KØB BOGEN HER